



Arrest

nr. 102 894 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LANDSHEERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karian Wala, een dorp gelegen in het district Gujrat in de provincie Punjab.

U bent betrokken in een conflict tussen twee rivaliserende bendes in uw regio.

In november 2010 vond een incident plaats met de groep van een misdadiger, M. R. genaamd. Hoewel u hiermee niets te maken had en ook niet aanwezig was bij het incident, diende de groep van M. R. een klacht in tegen u. Wegens die valse klacht waarin u en nog andere personen valselijk werd beschuldigd van het aanbrengen van slagen en verwondingen en vernielingen, werd u ook gezocht door de politie.

U moest hierdoor uw dorp verlaten en dook onder bij uw tante in Sialkot. U had daar geen problemen en werkte er gedurende twee maanden in een bedrijf dat voetballen maakte.

De groep van M. R., alsook de politie bleef echter naar u op zoek en viel uw familie lastig. De politie wou dat u zich aangaf om mee te werken aan het onderzoek. Ze pakten hiertoe ook een keer uw broer op. De bende van M. R. bedreigde uw familie en wou een belangrijke som geld om de valse klacht tegen u in te trekken.

Uit vrees voor verder acties van uw belagers en de politie, die door M. R. was omgekocht, besloot uw familie dat het beter was dat u het land verliet.

U verliet Pakistan in de derde of vierde maand van 2012 en reisde per vliegtuig van Lahore naar Oezbekistan. U zette uw reisweg over de weg verder naar België, waar u op 28 mei 2012 aankwam.

Op 30 mei 2012 diende u uw asielaanvraag in België in.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 11 oktober 2012 legt u ter ondersteuning van uw asielrelaas een kopie van uw identiteitskaart alsook een kopie van een First Information Report (F.I.R.) neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers fundamenteel tegenstrijdige verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas af zodat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uw vrees betreft de criminele groepering van M. R. die al jaren uw regio terroriseert. Volgens u hebben die misdadigers tegen u een valse klacht ingediend en willen een grote som geld voor het intrekken van die klacht. Uw leven zou hierdoor in gevaar zijn (gehoorverslag CGVS p.4,6 en 12). Uw vrees betreft ook de politie die door M. R. zou zijn omgekocht (gehoorverslag CGVS p.5 en 6).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u maar heel weinig informatie kunt verschaffen over de M. R.-groep en haar leider.

U weet hierover enkel dat M. R. afkomstig is uit een nabijgelegen dorp en dat de bende uit huurmoordenaars bestaat. M. R. zou in allerlei criminele activiteiten zitten en spoorloos zijn.

U kunt echter geen enkel voorbeeld van een moordzaak of criminele activiteit aanhalen, terwijl die persoon volgens u berucht is in uw regio en door de politie wordt gezocht (gehoorverslag CGVS p.4).

U beweert verder dat er van alles over die bende in de media is verschenen, maar u bent niet in staat daarover iets voor te leggen of er ook maar enige uitleg over te verschaffen.

U stelt dat u er niet aan gedacht hebt daar enige informatie over in te zamelen (gehoorverslag CGVS p.7 en 8).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk voor iemand die beweert dat zijn leven door diezelfde bende wordt bedreigd. Dit gebrek aan interesse zet dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees op de helling.

In de veronderstelling dat er in uw regio een criminele bende aan het werk zou zijn, -wat u niet hebt gestaafd, bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u persoonlijk door de leden van die bende zou worden gevisieerd.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een onveilige situatie in uw geboortestreek om uw persoonlijke vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te bewijzen. Dit risico moet "in concreto" worden aangetoond en u blijft hier duidelijk in gebreke.

U legt ter staving van uw eigen moeilijkheden met de M. R.-bende een First Information Report (F.I.R.) neer.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw kennis van het door u voorgelegde document benedenmaats was. U zegt dat de F.I.R. een klacht betreft over de slagen en verwondingen die u en andere personen uit uw buurt zouden hebben toegebracht aan een lid van de rivaliserende bende van M. R.. U weet wel niet wie die klacht heeft ingediend en wat er verder van die klacht is geworden. Ook weet u de precieze datum ervan niet te situeren. U zegt hier zelf over dat u het document niet hebt gelezen (gehoorverslag CGVS p.5 en 6).

Deze houding en uw gebrek aan kennis over die klacht tegen u doen het vermoeden rijzen dat het hier om een gesolliciteerd document gaat.

Bovendien bevestigen uw eigen verklaringen hun twijfelachtige herkomst. U zou de F.I.R. gevraagd hebben na uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u op het belang van bewijzen ter ondersteuning van uw asielaanvraag werd gewezen (gehoorverslag CGVS p.6).

U verklaart dat u het document hebt verkregen via een persoon die naar Pakistan ging en dat die het document voor u heeft meegebracht (gehoorverslag CGVS p.6). Anderzijds zei u ook dat de F.I.R. tegen betaling door een oudere persoon uit uw buurt bij de politie in uw dorp werd verkregen (gehoorverslag CGVS p.6).

Wat er ook van zij, de herkomst van het door u voorgelegde document is niet duidelijk.

Bovendien is het toch bevreemdend dat u pas in juni 2012 een kopie van die klacht aanvraagt. U beweerde immers dat het incident dat aan de basis van de klacht ligt, zich voordeed in november 2010 en dat uw familie nog dezelfde dag bezoek kreeg van de politie en nadien dikwijls contact had met de officier die zich bezig hield met het onderzoeken van uw zaak (gehoorverslag CGVS p. 5 en 7).

Er moet ook worden opgemerkt dat het een kopie betreft zonder stempels of zegels, waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Uit publieke informatie blijkt tevens dat dergelijke documenten in Pakistan inderdaad gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn.

Het volstaat ook niet om louter documenten voor te leggen. Deze documenten dienen geloofwaardige en coherente verklaringen te ondersteunen, wat hier niet het geval is

Zo kan er aan uw verklaringen betreffende het gebeuren dat aan de basis van de klacht ligt, die de bende van M. R. tegen u zou hebben ingediend, evenmin geloof worden gehecht.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 oktober 2012 legde u hierover onderling tegenstrijdige verklaringen af, die bovendien sterk afwijken van wat u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde.

Zo stelde u tijdens het gehoor eerst dat het ging om een gevecht tussen twee groepen, terwijl u nadien zei dat het een aanval van de bende van R. op een bus betrof. Later stelde u ook dat het om een bus, met veel schoolkinderen ging (gehoorverslag CGVS p.4 en 5).

Bij DVZ had u het duidelijk over twee groepen die met elkaar in Karian Wala hebben gevochten (vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 31 mei 2012, p.3, punt 5). Niet alleen de aard van de gebeurtenis, maar ook de gegevens over de personen die erbij betrokken waren, alsook de slachtoffers, wijken af.

Tijdens het gehoor zei u hierover eerst dat M. R. zelf een bus aanviel, en hierbij de chauffeur en andere passagiers heeft geslagen (gehoorverslag CGVS p.4). Later stelde u dan weer dat er met de schoolkinderen niets was gebeurd, maar dat de chauffeur zwaar werd toegetakeld (gehoorverslag CGVS p.5).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u het over een gevecht tussen twee groepen, waarbij gewonden vielen langs beide zijden (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 31 mei 2012, p.3, punt 5).

Bovendien situeerde u de gebeurtenis tijdens het gehoor in november 2010 (gehoorverslag CGVS p.5), terwijl u bij DVZ stelde dat dit gevecht plaatsvond in 2011.

Uw uitleg bij confrontatie met deze talrijke tegenstrijdigheden overtuigt niet.

U zegt hierover enkel dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde niet zeker te zijn over het tijdstip van de gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS p. 6).

Uw uitleg dat de gewonde chauffeur een lid zou zijn van de rivaliserende bende overtuigt evenmin. U beweert immers niet te weten wie die persoon is (gehoorverslag CGVS p.5). Later stelt u dat de bende van M. R. een klacht indiende tegen u en andere personen uit uw straat en u niet wist waarom de personen uit uw buurt werden geviseerd (gehoorverslag CGVS p. 5 en 6).

Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat de groep van M. R. een klacht tegen de andere groep heeft ingediend en dat uw naam daar ook werd vermeld, hoewel u niets met die groep te maken had (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 31 mei 2012, p.3, punt 5).

Ook uw verklaringen betreffende de persoon bij wie u zou zijn ondergedoken stoken niet.

Tijdens het gehoor stelde u dat u bij uw tante in Sialkot verbleef (gehoorverslag CGVS p.2 en 3), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf dat u daar bij een kennis was (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 31 mei 2012, p.3, punt 5).

Bij confrontatie hiermee stelt u dat een vriend van uw tante voor u werk had gevonden in Sialkot en dat daardoor wellicht verwarring is ontstaan (gehoorverslag CGVS p.7).

Deze uitleg is niet afdoend, vermits uw verklaringen u werden voorgelezen in een taal waarvan u hebt aangegeven dat u die begrijpt en dat u die ook hebt ondertekend.

Uw uitleg dat u zich niet herinnert of alles werd voorgelezen, voldoet evenmin (gehoorverslag CGVS p.7).

Uw verklaringen zijn onderling dermate afwijkend dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten die aan de basis van uw asielrelaas liggen.

Er kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de moeilijkheden die u en/of uw familie met de M. R.-groep zou hebben ondervonden.

Zoals hierboven vermeld zijn de door u ingeroepen problemen niet geloofwaardig.

Verder benadrukken uw beweringen over het gebrek aan bescherming van de autoriteiten van uw land nog meer de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

U stelt dat de politie uit uw streek corrupt is en dat ze werd omgekocht door uw belager, M. R., (gehoorverslag CGVS p. 7).

Anderzijds stelt u dat M. R. een crimineel is die gezocht wordt door de politie (gehoorverslag CGVS p.4).

U maakt het dan ook niet duidelijk hoe die gezochte persoon, waarvan u ook beweerde dat hij spoorloos

is (gehoorverslag CGVS p.4), de politie kan omkopen en tegen verschillende personen een valse aanklacht kan indienen.

Uw uitleg, dat hij dat niet zelf deed, maar dat het zijn handlangers waren, overtuigt evenmin, temeer u ook niet weet wie die klacht tegen u indiende (gehoorverslag CGVS p.6).

Bovendien blijkt dat de door u ingeroepen problemen het lokale niveau niet overstijgen, vermits u tijdens het gehoor beweerde tijdens uw verblijf in Sialkot geen problemen te hebben gehad en daar ook te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS p. 3 en 7).

Uw beweringen dat M. R. en zijn bende zouden worden gesteund door belangrijke politieke figuren, zoals de voornaamste leider van de Pakistan Moslim League-Q en dat u hierdoor geen bescherming van de autoriteiten van uw land zou kunnen krijgen, werden niet gestaafd. U verklaart over die politieke steun alleen dat u dat hebt vernomen via mensen van uw dorp (gehoorverslag CGVS p.4).

Bovendien verklaart u ook te sympathiseren met dezelfde politieke partij die uw belagers de hand boven het hoofd zou houden (gehoorverslag CGVS p.11).

Uit dit alles volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de M. R.-groep en de autoriteiten van uw land.

Er moet verder ook worden opgemerkt dat uw verklaringen serieuze twijfels doen rijzen over uw tijdstip van vertrek uit Pakistan, alsook uw reisroute en de hierbij gebruikte documenten.

U zei bij het begin van het gehoor dat u tijdens de zomer van 2010 gedurende twee maanden bij uw tante in Sialkot verbleef en vandaar uit Pakistan bent vertrokken (gehoorverslag CGVS p.2).

Wat later tijdens het gehoor kwam u hierop terug en stelde dat u twee maand had gewerkt in Sialkot en anderhalf jaar bij uw tante zou hebben verbleven. U zou na de klacht, die u in november 2010 situeert, onmiddellijk naar Sialkot zijn vertrokken en daar tot uw vertrek uit Pakistan zijn gebleven. U zei ook in de derde of vierde maand van 2012 uit Pakistan te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS p.3).

Bij DVZ verklaarde u in mei 2012 te zijn vertrokken (verklaring DVZ, dd. 31 mei 2012, punt 35).

Bij confrontatie met die onduidelijke situering van uw vertrek, stelde u dan weer op 28 februari 2012 uit Sialkot te zijn vertrokken en dan een maand voor uw vertrek in Lahore te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.9).

Wat er ook van zij, deze onduidelijke en onderling tegenstrijdige verklaringen laten niet toe het moment van uw vertrek uit Pakistan te bepalen.

Dit doet ook het vermoeden rijzen dat u wellicht al vroeger dan 2012 uit uw land van herkomst bent vertrokken.

U geeft als reden voor uw laattijdige vertrek op niet eerder over de nodige financiële middelen te hebben beschikt om uw reis naar Europa te regelen en de smokkelaar te betalen (gehoorverslag CGVS p.7).

Uw beweringen betreffende het inschakelen van een smokkelaar roepen echter nog meer twijfels op. Tijdens het gehoor stelde u immers eerst dat u geen eigen paspoort bezat en voor uw reis beroep te hebben gedaan op een smokkelaar die voor de nodige reisdocumenten zorgde (gehoorverslag CGVS p. 9), om dan nadien toe te geven dat u toch een paspoort had (gehoorverslag CGVS p.10).

U verklaarde immers ook bij DVZ dit paspoort in Pakistan te hebben achtergelaten (verklaring DVZ, dd. 31 mei 2012, punt 21).

U loog niet alleen over het bezit van een eigen paspoort, u volhardt tijdens het gehoor in het opgeven van bedrieglijke verklaringen betreffende dit paspoort.

U stelt immers dat u dat paspoort zou hebben aangevraagd voor de door u aangehaalde problemen, die u in november 2010 situeerde, zich voordeden.

Om een onverklaarbare reden zou het paspoort op zich hebben laten wachten.

Volgens u zou uw moeder u dan gedurende uw reisweg naar Europa hebben gezegd dat uw paspoort klaar was en dat u het moest gaan ophalen.

Volgens u werd uw paspoort pas na uw vertrek in 2012 afgeleverd (gehoorverslag CGVS p. 9 en 10).

Vooreerst is het weinig aannemelijk dat uw paspoort pas anderhalf jaar na de aanvraag ervan zou zijn afgeleverd en bovendien houden uw verklaringen ook een indicatie in betreffende de reden van uw vertrek.

U verklaarde immers dat u in 2010 een paspoort aanvroeg omdat uw familie u naar Dubai wou zenden om er te gaan werken (gehoorverslag CGVS p.10).

Hieruit volgt dat u wellicht al sinds 2010 over een eigen paspoort beschikte en het is dan ook niet duidelijk waarom u een smokkelaar nodig had voor uw reis.

Dit alles doet het vermoeden reizen dat u wel degelijk met uw eigen documenten hebt gereisd, maar die achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Deze kunnen immers belangrijke informatie zoals visum-informatie of uitreisstempels bevatten die niet stroken met de door u afgelegde verklaringen.

Deze indruk wordt nog meer versterkt door u gebrek aan kennis over uw reisroute en de smokkelaar die u hierbij hielp.

Zo verklaarde u niet te weten wie u naar welk land gebracht. U dacht te hebben gehoord dat het Oezbekistan was. U weet niet in welke stad u in dat land was, hoewel u verklaarde er twee weken te hebben verbleven.

Verder weet u ook niet te vertellen hoe uw reis verder is verlopen. U weet niet door welke landen u reisde en zou anderhalve maand over het traject hebben gedaan (gehoorverslag CGVS p. 9, 10 en 11).

Bij DVZ verklaarde u ook dat dit traject nog geen maand duurde. U verklaarde toen begin mei 2012 te zijn vertrokken en op 28 mei in België te zijn aangekomen (verklaring DVZ, dd. 31 mei 2012, punt 35).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt.

Tijdens het gehoor overhandigt u enkel de kopie van uw identiteitskaart. U zegt hierover dat die werd meegebracht door dezelfde persoon die u ook de voorgelegde F.I.R. bezorgde (gehoorverslag CGVS p.6).

Dezelfde opmerkingen betreffende de twijfelachtige herkomst van deze kopie gelden ook hier. Bovendien kunnen kopieën door allerhande knip-en plakwerk gemakkelijk vervalst worden.

Indien uw contactpersoon aan een kopie van uw identiteitskaart kon raken, kon hij ook uw originele identiteitskaart voor u meebrengen, vermits u verklaarde dat ze bij u thuis lag (gehoorverslag CGVS p.11).

Uit dit alles volgt dat het Commissariaat-generaal geen zicht kan krijgen op uw identiteit, datum van vertrek, reisroute en datum van aankomst in België.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift van 23 november 2012 vooreerst de situatie in Pakistan, zoals vervat in het "Human Rights Watch World Report" van 2011 omtrent Pakistan:

- (a) sinds 2011 wordt Pakistan geteisterd door aanvallen van militante groeperingen op burgers en te hoge voedsel- en energieprijzen;
- (b) het land staat onder controle van een militair bewind dat opereert in een sfeer van complete straffeloosheid;
- (c) religieuze minderheden worden vervolgd en de vrijheid van geloof kwam onder druk te staan nadat islamitische militante groeperingen gouverneur S. T. van provincie Punjab vermoordden;
- (d) de Pakistaanse overheid schiet duidelijk tekort in het controleren en bestraffen van allerlei militante groeperingen;
- (e) er is een grote hoeveelheid conflicthaarden en politieke afrekeningen in het land. Zo was er in 2011 sprake van een groot aantal politieke afrekeningen met honderden doden tot gevolg;
- (f) bovendien wordt het land geteisterd door aanvallen op burgers door de taliban en aanverwante groeperingen;
- (g) het rapport besluit dat er sprake is van wetteloosheid die Pakistan in haar greep houdt en geeft als voorbeeld het aanhoudende machtsmisbruik door de politiediensten, waaronder buitengerechtigde executies die worden uitgevoerd door de politie.

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift een schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn reisweg niet aannemelijk heeft gemaakt, wijst verzoeker erop dat hij op een smokkelaar beroep heeft moeten doen om zijn land te kunnen verlaten en dat deze zijn reisdocumenten nooit heeft teruggegeven. Hij voert aan dat het een essentieel recht is van een asielzoeker om zijn land te verlaten en een asielaanvraag in te dienen zonder in het bezit te zijn van enige identiteitsdocumenten.

Verzoeker stelt dat hij als teken van medewerking, contact heeft gezocht met zijn familie en zo een kopie van zijn geboortecertificaat heeft kunnen bekomen, waaruit naast zijn identiteit en nationaliteit, ook zijn woonplaats blijkt.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet weet wie hem naar welk land heeft gebracht, in welke stad hij in Oezbekistan verbleef en door welke andere landen hij reisde, merkt verzoeker op dat hij ongeletterd en ongeschoold is, dat hij altijd in zijn geboortedorp is gebleven, de smokkelaar aan het stuur van de wagen zat en hijzelf niet op de reisweg heeft gelet en hij zich indien hij dit wel zou hebben gedaan, hij gezien op de urgente vluchtsituatie, geen vragen zou hebben gesteld over in welk dorp of welke stad hij terechtgekomen was en waar hij zich precies in Oezbekistan bevond. Verzoeker stelt dat indien hij zich toch deze vragen zou stellen, hij wellicht het antwoord niet zou hebben geweten, dat indien hij het antwoord toch zou hebben geweten, hij het wellicht zou vergeten zijn, aangezien dit in het geheel zijn hoofdbekommernis niet was. Bovendien wijst hij erop dat hij de borden van de wegen in Oezbekistan niet kan lezen, waardoor het vanzelfsprekend moeilijk is om zich te oriënteren.

Gelet op de uiteengezette redenen meent verzoeker dat besloten moet worden dat hij gelet op zijn persoonlijke situatie, voldoende kennis bezit aangaande de geografie van Karian Wala en Pakistan en de socio-politieke aspecten van Pakistan en dat *“bij gebreke aan andere argumenten”* (zie het verzoekschrift, p. 5) de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten moet worden aanvaard. Op basis van deze documenten stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid bestaat omtrent zijn identiteit en nationaliteit, waarbij hij tevens opmerkt dat deze overigens nooit door de commissaris-generaal in twijfel werden getrokken.

Hij wijst op de vele overeenkomsten tussen zijn verhaal en de gegevens afkomstig uit publiek beschikbare informatie.

Verzoeker besluit dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn nationaliteit en identiteit, dat hij er alles aan heeft gedaan om bewijzen bij te brengen en er aldus in geslaagd is aan te tonen dat hij werkelijk afkomstig is uit Pakistan en de Pakistaanse nationaliteit bezit.

Verzoeker herhaalt kort zijn problemen en stelt dat hij voor hulp niet bij de autoriteiten terecht kon, aangezien de politie onder één hoedje speelde met de bende van M. R..

Verzoeker wijst erop dat het algemeen bekend is dat corruptie deel uitmaakt van de Pakistaanse samenleving; hij verwijst naar het *“Human Rights Watch World Report”* van 2011 betreffende Pakistan waarin wordt gewezen op het bestaan van corruptie binnen de politie, het gerechtelijk apparaat en de publieke functies.

Rekening houdend hiermee en het verschil in financiële welstand tussen hem en M. R., kan er volgens verzoeker redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat M.R. de politie heeft omgekocht om hem op te sporen en hem valselijk te beschuldigen. Hij wijst er ook op dat hij niet bij machte is om geld aan de politie te geven zodat hij geen bescherming kan krijgen zodat het volgens hem niet te verwonderen valt dat hij zijn geboortedorp en uiteindelijk ook Sialkot is ontvlucht.

Verzoeker besluit dat de corrupte houding van de politie, de valse beschuldigingen en de vervolgingen worden getolereerd door de Pakistaanse overheid die niet wil of kan optreden.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker naar een andere streek in zijn land van herkomst kan terugkeren, voert verzoeker aan dat deze ten onrechte beweert dat de ingeroepen problemen het lokale niveau niet overstijgen *“vermits verzoeker tijdens het gehoor beweerde tijdens zijn verblijf in Sialkot geen problemen te hebben gehad en daar ook te hebben gewerkt”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Volgens verzoeker spreekt de commissaris-generaal zich hier tegen aangezien hij in het feitenrelaas aanhaalt dat verzoeker en zijn familie uit vrees voor verdere actie van M. R. en de politie besloten dat het beter was dat verzoeker het land verliet.

Indien hij geen vervolging hoefde te vrezen in Sialkot, hadden volgens verzoeker hij en zijn familie niet besloten dat het beter was om het land te verlaten. Hij voegt er aan toe dat de politie hem bleef opsporen en dat het nieuws van zijn vlucht naar Sialkot, zich snel verspreidde aangezien de lokale autoriteiten van Karian Wala contact opnamen met de politie van Sialkot zodat hij uiteindelijk ook in Sialkot opgespoord en vervolgd zou worden.

Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker waarin die stelt dat de politie corrupt is en omgekocht werd door M. R. terwijl deze laatste een crimineel is die zelf door de politie wordt gezocht, merkt verzoeker op dat in een corrupte maatschappij zoals in Pakistan, het

verschil tussen officiële berichtgeving, met name het opsporen van M. R., en de werkelijkheid, zijnde de politie die zich door M.R. laat omkopen, mijlenver uit elkaar liggen.

Waar het volgens de commissaris-generaal ongeloofwaardig is dat terwijl M. R. spoorloos is, hij nog in staat is om de politie om te kopen en valse aanklachten in te dienen, laat verzoeker gelden *“dat dit vermoedelijk niet door M. R. zelf gebeurde, maar door één van zijn handlangers”* (zie verzoekschrift, p. 8)

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal het ongeloofwaardig vindt dat hij niet weet wie tegen hem een valse klacht indiende. Hij stelt dat hij daarover nooit werd ingelicht door de politie en derhalve niet anders kon dan vermoeden dat M. R. aan de basis lag van die klacht: *“verzoeker kan dit nooit met absolute zekerheid bewijzen, maar kan enkel zijn vermoeden hieromtrent formuleren”* (zie verzoekschrift, p. 8)

Verzoeker besluit dat uit de weergave van de feiten voldoende blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging *“omwille van zijn (lage sociale) afkomst en het behoren tot een lagere sociale groep”* (zie het verzoekschrift, p. 8). Hij voert aan dat hij zich tegen de valse aanklacht niet kan verweren door de toestand van algemene corruptie in zijn land van herkomst en ook door de grote financiële ongelijkheid tussen hem en M. R..

Volgens verzoeker blijkt dat hij kan worden opgepakt en opgesloten, waarbij het gevaar bestaat dat hij zal worden gedood.

Verzoeker wijst erop dat artikel 48/3, § 2, a) van de vreemdelingenwet bepaalt dat daden van vervolging ook de vorm kunnen aannemen van lichamelijk en geestelijk geweld. Volgens hem kan aangenomen worden dat hij geestelijk geweld heeft ondergaan door de valse beschuldiging en het gevaar op onterechte opsluiting, of erger nog, op moord.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal hem dan ook onterecht afgewezen; hij wijst op het beginsel dat bij ontbreken van bewijsstukken, aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend en meent dat de bestreden beslissing alleen al om die reden vernietigd dient te worden.

Hij meent tevens dat uit wat voorafgaat, voldoende is gebleken dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief bestaat. Hij verwijst opnieuw naar het “Human Rights Report” van 2011 waarin te lezen staat dat Pakistan geteisterd wordt door milities en politieke corruptie met vele burgerslachtoffers als gevolg. Verzoeker wees er reeds op dat Sialkot geen vestigingsalternatief is, aangezien de politie ook in die streek naar hem op zoek is.

Verzoeker stelt dat in de mate dat hij Pakistan veilig zou bereiken en intussen niet opgepakt of vermoord is geworden, hij in een vluchtelingenkamp of een kamp voor ontheemden zal belanden gezien hij ook bij zijn tante in Sialkot, niet meer terecht kon.

Verzoeker meent dat ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is geschonden doordat de commissaris-generaal hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Hij verwijst hiertoe opnieuw naar het algemeen kader van de toestand in Pakistan en naar de definitie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt dat hij van mening is dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, door de politie zal worden opgepakt en opgesloten of gedood zodat hij een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker herhaalt ook hier nog dat hij niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingstatus te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn geboortecertificaat, het “Human Rights Watch World report” van 2011 en krantenartikelen over de criminele activiteiten van M. R..

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker slechts een vage kennis bezit over zijn belagers, M.R. en de groep rond hem, die naar hij beweert tegen hem een valse klacht indienden en een grote som geld eisten om de klacht in te trekken.

Zo weet verzoeker enkel dat M. R. afkomstig is uit een nabijgelegen dorp, dat zijn bende uit huurmoordenaars bestaat, in allerlei criminele activiteiten betrokken is en dat van de leden geen spoor bestaat.

Verzoeker kan echter geen enkele een moordzaak of criminele activiteit aanhalen, terwijl die M. R. volgens hem nochtans berucht is in zijn regio en door de politie wordt gezocht (zie het gehoorverslag van 11 oktober 2012, p. 4).

Verzoeker verklaart dat de media over die bende rond M.R. hebben bericht, maar hij blijkt niet in staat op het Commissariaat-generaal om daarover iets voor te leggen of er enige nadere toelichting over te verschaffen. Hij verklaart tijdens zijn gehoor bovendien dat hij er niet aan gedacht heeft daar enige informatie over in te zamelen (zie het gehoorverslag, p. 7, 8).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk voor iemand die beweert dat zijn leven wordt bedreigd door een misdadige bende en keren zich tegen de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee internetartikelen "M. R.'s CNICs not on NADRA files" van 18 juli 2009 uit "Daily Times" en "Mian Channu blast accused M. R. linked with B. M.: police" van 19 juli 2009 over de criminele activiteiten van M. R.

De Raad stelt vast dat de artikels gepubliceerd werden in juli 2009 en alhoewel verzoeker zelf verklaart (zie het verzoekschrift, p. 6) dat publieke informatie over M.R. voorhanden is, hij nergens uitlegt waarom hij deze artikels niet vroeger heeft neergelegd.

Nochtans bepaalt artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond

karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

De Raad neemt deze stukken derhalve niet in overweging.

Verzoeker doet ook geen enkele poging om een uitleg te geven voor zijn vastgestelde vage kennis en gebrek aan interesse.

In de veronderstelling dat er de regio, Karian Wala, van verzoeker een criminele bende aan het werk zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door die bende werd bedreigd.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een onveilige situatie in zijn streek van herkomst om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet aannemelijk te maken.

Deze vrees of dit risico moet in concreto worden aangetoond.

Verzoeker legt evenwel ter staving van zijn moeilijkheden met de M. R.-bende een "First Information Report" (F.I.R.) neer.

De Raad stelt vast dat de kennis van verzoeker omtrent bedoeld stuk benedenmaats was. Zo verklaart hij dat het F.I.R. een klacht betreft over de slagen en verwondingen die hij en andere personen uit zijn buurt zouden hebben toegebracht aan een lid van de bende van M. R.; de Raad stelt vast dat blijkt dat verzoeker niet weet wie die klacht heeft ingediend, wat er verder van die klacht is geworden en er zelfs niet in slaagt om de precieze datum ervan te situeren (zie het verhoorverslag, p. 5 en 6).

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker zelf toegeeft dat hij het enige bewijsstuk dat hij bijbrengt over zijn moeilijkheden niet heeft gelezen (zie het verhoorverslag, p. 6).

Het gebrek aan kennis en de desinteresse in hoofde van verzoeker voeden het sterke vermoeden dat het hier om een gesolliciteerd stuk gaat.

Bovendien bevestigen verzoekers eigen verklaringen de twijfelachtige herkomst. Verzoeker erkende tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal immers om het F.I.R. te hebben gevraagd toen hij bij zijn verhoor op 25 mei 2012 op de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen werd op het belang van bewijsstukken terwijl het incident dat aan de basis van het F.I.R. ligt, zich volgens zijn verklaringen reeds voordeed in november 2010 (zie het gehoorverslag van 11 oktober 2012, p. 5, 8).

Behalve de vaststelling dat het bevreemdend is dat verzoeker pas in juni 2012 een kopie van die klacht aanvraagt, moet ook worden opgemerkt dat het een kopie betreft zonder stempels of zegels, waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien erkent verzoeker dat *"iedereen dit soort document (kan) verkrijgen als men geld betaald aan de politie"* (zie het gehoorverslag, p. 6) en blijkt tevens uit publieke informatie dat dergelijke documenten in Pakistan inderdaad gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Voormeld stuk ontbeert bewijskracht.

Zo kan er aan zijn verklaringen betreffende het gebeuren dat aan de basis van de klacht ligt, die de bende van M. R. tegen hem zou hebben ingediend, immers geen geloof worden gehecht.

Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal legde verzoeker hierover onderling tegenstrijdige verklaringen af, die bovendien sterk afwijken van wat hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde.

Verzoeker stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het incident een gevecht betrof tussen twee groepen in Karian Wala (zie "vragenlijst" van 31 mei 2012 ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, p.3, punt 5), terwijl hij op 11 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal plots -na aanvankelijk bij zijn verklaringen zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken te zijn gebleven- er aan toevoegde dat M. R. een schoolbus vernielde, de chauffeurs en passagiers sloeg en nadien een F.I.R. indiende tegen de rivaliserende bende waartoe de chauffeur behoorde (zie het verhoorverslag, p. 4, 5).

De Raad wijst erop dat verzoeker bij aanvang van het beantwoorden van de vragenlijst gevraagd werd een nauwkeurig overzicht te geven van de voornaamste elementen of feiten waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert, zonder hierbij al te veel in detail te treden. Aangezien de aanval op de bus een essentieel onderdeel vormt van verzoekers relaas, kan derhalve van hem worden verwacht dat hij hiervan reeds melding maakt. Het louter vermelden van een gevecht tussen twee rivaliserende groepen kan hierbij niet als "voldoende nauwkeurig" worden aanvaard.

Bovendien merkt de Raad op dat niet alleen de aard van de gebeurtenis, maar ook de gegevens over de personen die erbij betrokken waren, alsook de slachtoffers, afwijken.

Tijdens het verhoor zei verzoeker hierover eerst dat M. R. zelf een bus aanviel, en hierbij de chauffeur en andere passagiers heeft geslagen (zie het gehoorverslag, p.4). Later stelde hij dan weer dat er met de schoolkinderen niets was gebeurd, maar dat de chauffeur zwaar werd toegetakeld (zie het gehoorverslag, p. 5).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker het over een gevecht tussen twee groepen, waarbij gewonden vielen langs beide zijden (zie "vragenlijst" van 31 mei 2012, p. 3, punt 5). Bovendien

situeerde verzoeker de gebeurtenis tijdens het gehoor in november 2010 (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat dit gevecht plaatsvond in 2011.

Zijn uitleg na confrontatie met deze tegenstrijdigheden op het Commissariaat-generaal overtuigt niet.

Verzoeker zei hierover enkel dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde niet zeker te zijn over het tijdstip van de gebeurtenissen (zie het gehoorverslag, p. 6).

Zijn uitleg dat de gewonde chauffeur een lid zou zijn van de rivaliserende bende overtuigt evenmin.

Verzoeker beweerde immers niet te weten wie die persoon is (zie het verhoorverslag, p. 5).

Daarnaast stelde verzoeker dat de bende van M. R. een klacht indiende tegen hem en andere personen uit zijn straat en hij niet wist waarom die personen werden gevisieerd (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat de groep van M. R. een klacht tegen de andere groep heeft ingediend en dat zijn naam daar ook werd vermeld, hoewel hij niets met die groep te maken had (zie "vragenlijst" van 31 mei 2012, p. 3, punt 5).

Ook zijn verklaringen betreffende de persoon bij wie hij zou zijn ondergedoken, komen niet overeen.

Tijdens het verhoor stelde verzoeker dat hij bij zijn tante in Sialkot verbleef (zie verhoorverslag, p. 2 en 3), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf dat hij daar bij een kennis was (zie "vragenlijst" van 31 mei 2012, p. 3, punt 5).

Bij confrontatie hiermee op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat een vriend van zijn tante voor hem werk had gevonden in Sialkot en dat daardoor wellicht verwarring is ontstaan (zie het verhoorverslag, p.7).

Deze uitleg is niet afdoende, vermits verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in een taal waarvan hij heeft aangegeven dat hij die begrijpt en dat hij die verklaringen ook heeft ondertekend.

Zijn uitleg dat hij zich niet herinnert of alles werd voorgelezen, voldoet evenmin (zie het verhoorverslag, p. 7).

Het blijkt dat zijn verklaringen onderling dermate afwijkend zijn dat er geen geloof kan worden gehecht dat de door hem aangehaalde feiten die aan de basis van uw asielrelaas liggen, zich waarlijk hebben voorgedaan.

Er kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de moeilijkheden die verzoeker en/of zijn familie met de M. R.-groep beweert te hebben ondervonden.

Verzoekers beweringen over het gebrek aan bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst benadrukken overigens nog de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Zo stelde verzoeker dat de politie uit zijn streek corrupt is en dat ze werd omgekocht door zijn belager, M. R., (zie het gehoorverslag, p. 7); anderzijds verklaarde hij dat M. R. een crimineel is die gezocht wordt door de politie (zie het gehoorverslag, p. 4).

Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk hoe die gezochte persoon, waarvan hij ook beweerde dat deze spoorloos is (zie het verhoorverslag, p. 4), de politie kan omkopen en tegen verschillende personen een valse aanklacht kan indienen.

De uitleg van verzoeker, dat M.R. dat niet zelf deed, maar dat het zijn handlangers waren, overtuigt evenmin, gezien deze uitleg enkel gebaseerd is op een eigen vermoeden van verzoeker die tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal immers verklaarde niet te weten wie die klacht tegen hem indiende (zie het verhoorverslag, p.6).

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij niet bij de autoriteiten terecht kon, aangezien de politie onder een hoedje speelde met de bende van M. R.; hij laat gelden dat het algemeen bekend is dat corruptie deel uitmaakt van de Pakistaanse samenleving, waarvoor hij verwijst naar het "Human Rights Watch World Report" van 2011 betreffende Pakistan waarin wordt gewezen op de corruptie binnen de politie, het gerechtelijk apparaat en de publieke functies.

Verzoeker stelt dat het verschil tussen officiële berichtgeving, met name het opsporen van M. R., en de werkelijke handelingen zijnde M. R. die de politie omkoopt, mijlenver uit elkaar kunnen liggen.

Rekening houdend hiermee en het verschil in financiële welstand tussen verzoeker en M. R., zou hij er redelijkerwijze vanuit mogen gaan dat deze laatste de politie heeft omgekocht om verzoeker meermaals op te zoeken en hem valselijk te beschuldigen. Hij wijst er ook op dat hij geen financiële middelen aan de politie ter beschikking kan stellen zodat hij geen bescherming kan krijgen. Derhalve is het volgens hem niet verwonderlijk dat hij zijn geboortedorp en uiteindelijk ook Sialkot ontvluchtte.

Verzoeker besluit dat de corrupte houding van de politie, de valse beschuldigingen en de mogelijke vervolging worden getolereerd door de Pakistaanse overheid die niet wil of kan optreden.

De Raad is van oordeel dat zo er geen geloof gehecht kan worden aan de moeilijkheden die verzoeker en/of zijn familie met de M. R.-groep beweert te hebben ondervonden, zijn uitleg over een corrupt politie-apparaat, zijn verwijzing naar het rapport van 2011, en zijn onmogelijkheid om bescherming te krijgen, niet dienstig is.

De Raad stelt ook vast dat de verklaringen van verzoeker omtrent het tijdstip van zijn vertrek uit Pakistan, zijn reisroute en de hierbij gebruikte documenten, niet eenduidig zijn.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal eerst dat hij tijdens de zomer van 2010 gedurende twee maanden bij zijn tante in Sialkot verbleef en vandaar uit Pakistan is vertrokken (zie het verhoorverslag, p. 2), kwam hij wat later hierop terug en stelde dat hij twee maand had gewerkt in Sialkot en anderhalf jaar bij zijn tante had verbleven.

Na de klacht, die hij in november 2010 situeert, zou hij onmiddellijk naar Sialkot zijn vertrokken en daar tot zijn vertrek uit Pakistan zijn gebleven.

Ook stelde verzoeker dat hij in de derde of vierde maand van het jaar 2012 uit Pakistan is vertrokken (zie het verhoorverslag, p.3) terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in mei 2012 is vertrokken (zie "verklaring" van 31 mei 2012, punt 35).

Bij confrontatie stelde verzoeker dan op 28 februari 2012 uit Sialkot te zijn vertrokken en een maand vóór zijn vertrek in Lahore te hebben verbleven (zie het verhoorverslag, p. 9).

Op basis van deze tegenstrijdige verklaringen is het niet mogelijk het moment van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst te bepalen wat het vermoeden doet rijzen dat hij wellicht al vroeger dan 2012 zijn land van herkomst heeft verlaten.

Als reden voor zijn uitgesteld vertrek geeft verzoeker op dat hij niet eerder over de nodige financiële middelen beschikte om zijn vlucht te regelen en de smokkelaar te betalen (zie het verhoorverslag, p. 7).

Zijn verklaringen betreffende het inschakelen van een smokkelaar roepen echter nog meer twijfels op. Tijdens het verhoor stelde verzoeker immers eerst dat hij geen eigen paspoort bezat en voor zijn reis beroep had gedaan op een smokkelaar die voor de nodige reisdocumenten zorgde (zie het gehoorverslag, p. 9), om dan nadien toe te geven dat hij toch een paspoort had (zie het verhoorverslag, p.10) gezien hij immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dit paspoort in Pakistan te hebben achtergelaten (zie "verklaring" van 31 mei 2012, punt 21).

Het blijkt dat verzoeker de waarheid niet vertelde over het bezit van een eigen paspoort, maar tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal ook onjuiste verklaringen deed betreffende dit paspoort. Verzoeker stelde immers dat hij dat paspoort zou hebben aangevraagd vóór de door hem voorgehouden problemen, die hij in november 2010 situeerde, zich voordeden; de aflevering van dit paspoort zou evenwel op zich hebben laten wachten.

Volgens verzoeker zou zijn moeder hem dan gedurende zijn reisweg naar Europa hebben laten weten dat zijn paspoort klaar was en dat hij het moest gaan ophalen. Uiteindelijk zou zijn paspoort pas na zijn vertrek in 2012 zijn afgeleverd (zie het gehoorverslag, p. 9, 10).

Vooreerst is het onwaarschijnlijk dat het paspoort pas anderhalf jaar na de aanvraag ervan zou zijn afgeleverd.

Bovendien houden verzoekers' verklaringen ook een indicatie in betreffende de reden van zijn vertrek. Hij verklaarde immers dat hij in 2010 een paspoort aanvraagde omdat zijn familie hem naar Dubai wou zenden om er te gaan werken (zie het verhoorverslag, p. 10).

Hieruit volgt dat hij wellicht al sinds 2010 over een eigen paspoort beschikte zodat het dan ook niet duidelijk is waarom hij een smokkelaar nodig had voor de reis.

Dit alles doet het vermoeden rijzen dat verzoeker wel degelijk met zijn eigen documenten heeft gereisd, maar die achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Deze kunnen immers belangrijke informatie zoals visum-informatie of uitreisstempels bevatten die niet stroken met de door hem afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij beroep heeft moeten doen op een smokkelaar om Pakistan te kunnen verlaten en dat deze zijn reisdocumenten nooit heeft teruggegeven, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal overhandigt hij enkel de kopie van zijn identiteitskaart en verklaart dat die werd meegebracht door dezelfde persoon die hem ook de voorgelegde F.I.R. bezorgde (zie het verhoorverslag, p. 6).

De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn. De Raad maakt daarbij ook de bedenking dat gezien de contactpersoon van verzoeker aan een kopie van zijn identiteitskaart kon raken, deze ook zijn originele identiteitskaart voor verzoeker kon meebrengen, vermits verzoeker verklaarde dat deze bij hem thuis lag (zie het verhoorverslag, p.11).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (stuk 3) nog een fotokopie van zijn "geboortecertificaat" dat hij na contactopname met het thuisfront zou hebben verkregen.

Daarnaast stelt hij dat zijn identiteit en nationaliteit nooit door de commissaris-generaal in twijfel werd getrokken en beweert dat zijn relaas vele overeenkomsten vertoont met gegevens die afkomstig zijn uit publiek beschikbare informatie.

Verzoeker besluit dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn nationaliteit en identiteit, dat hij er alles aan heeft gedaan om dit te bewijzen en zo zijn goede medewerking heeft verleend en er aldus in geslaagd is aan te tonen dat hij werkelijk afkomstig is uit Pakistan en de Pakistaanse nationaliteit bezit.

De Raad stelt vast dat het stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt als bijlage 3, geen fotokopie is van een geboortecertificaat zoals aangeduid in het verzoekschrift (zie p. 3) dat *“hij via een contact met het thuisfront heeft kunnen bekomen”*, maar een fotokopie van een attest van immatriculatie uitgereikt door de gemeente Schaarbeek op 25 oktober 2012, zijnde een Belgische verblijfsvergunning voor niet EU-burgers dat ze krijgen in afwachting van een definitieve uitspraak over hun verblijf, *in casu* aan hem persoonlijk afgeleverd, dat vergezeld dient te gaan (zie bedoeld stuk) van het identiteitsdocument waarvan betrokkene titularis is.

Zijn verklaring dat dit “immatriculatie-attest” hem bereikte via het thuisfront, is volkomen onjuist.

Zijn verklaring dat hij er alles aan gedaan heeft om zijn identiteit, nationaliteit en vroegere woonplaats te bewijzen, doet de waarheid geweld aan.

Zijn bewering dat zijn relaas vele overeenkomsten vertoont met gegevens die afkomstig zijn uit publiek beschikbare informatie, is een loze bewering.

Uit dit alles volgt dat de Raad geen zicht kan krijgen op zijn identiteit, datum van vertrek, reisroute en datum van aankomst in België.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De indruk dat verzoeker zijn reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, wordt nog meer versterkt door het gebrek aan kennis over de reisroute en de smokkelaar die verzoeker hierbij hielp.

Zo verklaarde hij niet te weten wie hem naar welk land bracht. Hij dacht te hebben gehoord dat het Oezbekistan was maar weet niet in welke stad hij daar was, hoewel hij verklaarde er twee weken te hebben verbleven, noch slaagt hij erin te vertellen hoe zijn reis verder is verlopen. Hij weet niet door welke landen hij reisde al zou hij maar liefst anderhalve maand over het traject hebben gedaan (zie het verhoorverslag, p. 9, 10 en 11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat dit traject nog geen maand duurde. Hij verklaarde toen begin mei 2012 te zijn vertrokken en op 28 mei in België te zijn aangekomen (zie “verklaring” van 31 mei 2012, punt 35).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij ongeletterd en ongeschoold is, hij altijd in zijn geboortedorp is gebleven, de smokkelaar aan het stuur van de wagen zat, hijzelf niet op de reisweg heeft gelet, en hij zich indien hij dit wel zou hebben gedaan -gelet op de vluchtsituatie- geen vragen zou hebben gesteld over in welk dorp of welke stad hij terechtgekomen was en hoe hij zich geografisch in Oezbekistan moet situeren. Indien hij zich toch deze vragen zou stellen, stelt hij dat hij wellicht het antwoord niet zou weten. Indien hij het antwoord toch zou hebben geweten, meent verzoeker dat hij het wellicht zou vergeten zijn, aangezien dit niet zijn hoofdbekommernis uitmaakte. Bovendien wijst hij erop dat hij de naamborden van de wegen in Oezbekistan niet kan lezen, waardoor het vanzelfsprekend moeilijk is om zich te oriënteren.

De Raad aanvaardt deze overwegingen niet; de vlucht van verzoeker naar België is een uiterst precare onderneming en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen ervan, is het niet aannemelijk dat hij zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal erkende tijdens zijn verblijf in Sialkot geen problemen te hebben gehad en daar ook te hebben gewerkt (zie het verhoorverslag, p. 3, 7).

De Raad benadrukt verder dat de bewijslast dat hij ook in Sialkot een gevaar liep, zoals gesteld in het verzoekschrift, op verzoeker zelf rust, daar waar hij met de bewering dat de politie hem bleef opsporen en dat het nieuws van zijn vlucht naar Sialkot zich snel verspreidde aangezien de lokale autoriteiten van Karian Wala contact opnamen met de lokale politie van Sialkot en hij uiteindelijk ook in Sialkot gezocht zou worden, waardoor een gevaar op vervolging ontstond, komt hij niet verder dan het uiten van een blote bewering, die trouwens in strijd is met zijn verklaring op het Commissariaat-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat de commissaris-generaal zich tegensprekt aangezien hij in het feitenrelaas aanhaalt dat verzoeker en zijn familie uit vrees voor verdere actie van

M. R. en de politie besloten dat het beter was dat verzoeker het land verliet, wijst de Raad verzoeker erop dat de samenvatting van het door verzoeker uiteengezette feitenrelaas, door de commissaris-generaal niet werd aanvaard als vaststaand feit en geen deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad stelt tevens op basis van de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, vast dat het conflict in het noordwesten van Pakistan waarbij een open strijd wordt geleverd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, uiterst lokaal is en zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Het blijkt dat verzoeker niet afkomstig is uit deze regio.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE